5 A 520/2001 - 28

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudů JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce **M. P.**, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2000, č. xx,

takto:

I. V řízení **bude** na straně žalobce **pokračováno** s D. S. P., bytem 48 H.S., W., N.Z.

II. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 28. 8. 2000, č. j. xxxx **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovaném k dalšímu řízení.

III. Žalobci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (žalované) ze dne 28. 8. 2000, č. xxxx byla zamítnuta žádost pana M. P. o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945 s odůvodněním, že se nejedná o osobu uvedenou v ustanovení § 1 odst. 1 tohoto zákona, neboť tento zákon se nevztahuje na účastníky zahraničního hnutí (zákon č. 255/1946 Sb.)

Proti tomuto rozhodnutí podal pan M. P. opravný prostředek (návrh na zahájení řízení podle části páté hlavy třetí o. s. ř. ve znění účinném do 30. 12. 2002) – a to podáním ze dne 8. 9. 2000, doručeným České správě sociálního zabezpečení dne 19. 9. 2000. V tomto podání uvedl, že v květnu 1942 byl odvlečen do Německa a nasazen na nucené práce ve Francii. Po opakovaných útěcích (které M. P. podrobněji popisuje) a po účasti ve skupině M. byl 5. prosince 1944 odveden do Československé armády v Anglii. V srpnu 1945 se vrátil do Prahy a v září 1945 byl demobilizován. Osvědčení, které potvrzuje, že byl účastníkem zahraničního hnutí, dříve nevěnoval pozornost. Považuje za nespravedlivé, že jeho žádost byla zamítnuta jakožto osobě, která nekonala službu v Československé armádě.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě především poukázal na to, že o žádosti žalobce bylo rozhodnuto pouze na základě obsahu předloženého osvědčení vydaného na základě § 8 zákona č. 255/1946 Sb., aniž by se žalovaná zabývala obsahem dalšího dokladu – vojenského listu. Proto žalovaná navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

Z předložené správního spisu byly zjištěny následující skutečnosti:

Podáním (žádostí) ve dne 16. 7. 2000, doručeným žalované dne 18. 8. 2000 uplatnil pan M. P. nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 39/2000 Sb. V žádosti vyznačil, že nárok uplatňuje jako příslušník Československé armády. K žádosti připojil osvědčení o státním občanství, rodný list, doklad o přidělení rodného čísla, vojenský list, osvědčení podle § 8 zákona č. 255/1946 Sb. a výpis z rozkazu ministra obrany. V uvedeném osvědčení ze dne 10. 1. 1948, vydaném pod č. j. 143 249 1947 je uvedeno, že pan M. P. je ve smyslu § 1 odst. 1 písm. e) zákona č. 255/1946 Sb. účastníkem národního boje za osvobození a započítává se mu doba od 12. prosince 1944 do 5. května jako účastníka zahraničního hnutí. V připojeném vojenském listu je v rubrice „dodatky o změnách pobytu“ uvedeno, že jmenovaný konal činnou vojenskou službu v Československé zahraniční armádě od 5. 1. 1945 do 13. 9. 1945 (dne 14. 9. 1945 byl, dle tohoto dokladu propuštěn z činné vojenské služby a přeložen do I. zálohy).

Protože ve věci nebylo rozhodnuto do 31. 12. 2002, převzal věc k dokončení řízení od Vrchního soudu v Praze Nejvyšší správní soud (§ 132 s. ř. s.). Řízení o opravných prostředcích, o kterých nebylo rozhodnuto do tohoto data se dokončí v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona (tedy jako řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu - § 129 odst. 2 s. ř. s.)

Vhledem k tomu, že pan M. P. v průběhu řízení v této právní věci zemřel, stala se jeho procesním nástupcem (jak vyplývá z předložených písemností) jediná dědička – jeho manželka paní D. S. P. Proto bylo rozhodnuto o procesním nástupnictví tak, jak je uvedeno pod bodem I. tohoto rozsudku.

Nejvyšší správní soud shledal žalobu za důvodnou, přičemž vycházel z následujících skutečností a úvah.

Podle ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 39/2000 Sb. oprávněné osoby předloží ověřený opis osvědčení vydaného podle § 8 zákona č. 255/1946 Sb., popřípadě dokladu, který toto osvědčení nahrazuje, a další ověřené doklady osvědčující nárok, ze kterých je zřejmá délka

služby v zahraniční armádě, která je rozhodující pro nárok, pokud je k tomu orgán příslušný k rozhodnutí a výplatě podle § 5 vyzve. Již z tohoto ustanovení se zřetelem i na ustanovení § 3 odst. 4, 32, a 46 správního řádu, je zřejmé, že správní orgán nemůže vycházet toliko z uvedeného osvědčení, pokud další skutečnosti (důkazy) nasvědčují tomu, že toto osvědčení plně neodpovídá skutečnému stavu věci. V daném případě, jak správě uvedla i žalovaná, správní orgán se vůbec nezabýval obsahem dalšího dokladu – vojenského listu, podle něhož žalobce konal činnou službu v Československé zahraniční armádě; za účelem odstranění rozporu mezi obsahem obou dokladů žalovaná nečinila žádné vlastní šetření, ani nevyzvala žalobce k doplnění žádosti. Z těchto důvodů soud žalobou napadené správní rozhodnutí pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobkyni, jak vyplývá z obsahu spisu, nad rámec běžných výdajů náklady řízení nevznikly. Neúspěšné žalované právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. 12. 2003

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu